

A TARTALOMBÓL

- A múlt erős gyökér, jelen és jövő belőle él
- Szent Imre zarándokút(?)
- Az otthon az Otthon van
- Ismét becsengettünk...
- Nevelési kérdések: Érzelmi intelligencia
- Kedves Olvasó! Tisztelt Támogatóink!
- Egyházközségünk helyzetéről
- Református hírek
- Valahol hitünket veszítettük
- Versek, prózák
- Még nem indult be a játék rendszeren
- Labdarúgó körkép
- Egy kis focinosztalgia
- Eredmények
- A mozgásszegény életmód javításáért
- Könyvajánló

ÉPÜL AZ EGÉSZSÉGHAZ

Rohamléptekben készül az új Egészségház. A házi orvosnak, fogorvosnak, gyermekorvosnak és gyógyszerárnak helyet adó volt szolgálati lakás, és orvosi rendelő hamarosan felújítva várja a betegeket.

A Dél-alföldi Operatív Program pályázatán az önkormányzat 41.400.590.-Ft összegű támogatást nyert. A munkák jól haladnak, a befejezési időre, 2011. december 31.-re valószínű elkészül az építmény.

A pályázat megvalósulásával magasabb színvonalú egészségügyi ellátás biztosítását remélik. Az által, hogy egy épületbe kerülnek ezek a szolgáltatások, feltehetően csökken az ellátás ideje. Továbbá a fejlesztés eredményeként javulhat Soltszentimre népeségmegtartó képessége és az ellátott körzet életszínvonala, életminősége. Az udvarban gépkocsi parkolót is kialakítanak.

Kéri Ferenc

ÖN KIADVÁNYUNK MEGVÁSÁRLÁSÁVAL EGYESÜLETÜNKET TÁMOGATJA, S ÍGY LEHETŐSÉGET BIZTOSÍT, HOGY A JÖVŐBEN IS MEGJELENHESSEN LAPUNK.

KÖSZÖNJÜK!

NEMZETI ÜNNEPÜNK: OKTÓBER 23

„Az ünnepek aranykelyhek, amelyekből az örökkévalóság italát vesszük. Tehát nem a kehely a fontos, hanem az, amit töltünk bele. Aranykehelyből is ittak már mérget és fakupából is szívtak magukba szent mámort, égi tüzet, csodálatos látásokat és hősi bátorságot.” – írja Ravasz László református püspök 1919-ben.

Nekünk, magyaroknak megadatott, hogy ezeréves történelmünk során sok neves és ismeretlen személyiségünkre emlékezhessünk. Ők konok igazságérzettel küzdöttek nem a maguk, népük életének jobbításáért. Ragaszkodtak hitükhöz, igazságukhoz, pedig büntetés járt ezért.

Az 1956-os forradalom hétköznapi hősei példátlan bátorságukkal vittek reményt az emberek életébe: változtathatunk. Megváltoztathatják az 50-es évek pártállami fullasztó légkörét, lerázhatják magukról a sztálini rémségeket és a helyi kis-Sztálinok önkényét. Nem tűrhették, hogy a „csizma kerüljön az asztalra”, a kitelepítéseket, politikai bebörtönzéseket. Az emberek nyomorban éltek, éheztek. A gazdaságot hozzá nem értők irányították, csak pártérdekeket szem előtt tartva.

Az ifjúság hevülete, vakmerősége kellett ahhoz, hogy szembeforduljanak a szocialista tábor katonai támogatását élvező hatalommal. Volt ki fegyverrel harcolt, volt ki a sebesülteket ápolta, vagy bújtatta a forradalmárokat. Összefogtak. A hatalom azonban nagyúr, nem eresztí az embert, ha már megkaparintotta. A forradalom leverése aljas, nemtelen eszközökkel folyt.

Ismerjük, nem oly rég történt a fiatalos Mansfeld Péter kivégzése, az orvos-tanhallgató Tóth Ilona elítélése, sok ismeretlen ember megalázása, meggyalázása a börtönökben, kitelepítések, lehallgatások /a 80-as években még voltak börtöneinkben politikai foglyok, a lehallgatásokat 91-ig végezték/. A besúgó hálózat is tökéletesen működött.

A számtalan kivégzés, koncepció per, az üldöztetés elől disszidálni kényszerülő magyarok tömege mind a figyelmeztetést hordozzák: változtathatunk. Legálábbis meg kell próbálnunk. Kötelességünk. Az akkori „hóhérok” némelyike még köztünk van és nem szégyenkezik. Még csak megélhetési gondjai sincsenek, erkölcsi aggályai pedig végképp.

Ma a virtuális pénz világot éljük, az országok sorsa a nemzetközi minősítésektől függ. Rabszolgák vagyunk, akik a vállukon hordozzák a „pénz-elitét”, de még a zsoldosaikat is mi tartjuk jól.

Ezért fontos, hogy megőrizzük nemzeti identitásunkat, támogassuk egymást és figyelmen kívül hagyjuk a fogyasztásért kétségbeesetten küzdő, minden alpárit ránk zúdító médiát. Példát vehetünk '56 hőseiről - változtathatunk. Ma a forradalom a fejekben zajlik, mert tudunk önállóan gondolkodni és vissza akarunk térni valódi nemzeti értékeinkhez és érdekeinkhez.

Az ünnep lényege a lelkünken van: minden évfordulókor kicsit fényesebbé, nemesebbé csiszolja azt.

Balog Istvánné

**„A MÚLT ERŐS GYÖKÉR,
JELEN ÉS JÖVŐ BELŐLE ÉL.”**

**Dr. Bábel Balázs kalocsa-
kecskeméti érsek, metropolita
szentbeszéde a Csonka-toronynál**

Tisztelt Polgármester urak! Krisztusban kedves testvérek!

Soltszentimre. Így hívják ezt a települést, amelynek határában van a középkori Csonka-torony. Jól lehet, a Soltot később kapta hozzá, azonban beszédessé válik a mai idők számára ez a névösszekapcsolás. Hiszen a Solt, az egy Árpád-korból származó név. Lehetne azt mondani, hogy egy ős magyar név. Solt városa is ezt viseli. Az Imre a német Henriknek magyarosított változata, ami egyértelműen keresztény névvé lett Szent Imre halála utáni szentté avatásával. A név sok mindent elárul, s a kettő összekapcsolása még inkább.

Ma vannak olyan irányzatok, amelyek azt mondják, hogy a kereszténység valamiképpen legyengítette a korabeli pogány magyarságot, s minden olyan dolgot, ami a pogányságnak értéke volt, vagy megsemmisített, vagy tilalmazott. Ez azonban nem így van. Van egy dogmatikai hittétel, a természetesre épül a természetfölötti. Magyarán, ahhoz, hogy valaki jó ember legyen, ahhoz a természetnek a rendje is elég. De hogy szentté legyen, természetfölötti kegyelem kell, hogy átjárja. De előbb kell jó embernek lennie valakinek, mint szentnek. Egy másra épül a kettő, hisz ez így van Szent Imre esetében is. Mindazt az értéket, amit az emberség a pogányságban is fel tud mutatni, azt a

kereszténység megőrizte. Még az antik szerzőket is azért olvashatjuk ma, mert a középkorban lemásolták a szerzetesek. Hiszen egyetlenegy antik szerzőnek, legyen az Ciceró, vagy Hérodotosz, vagy bárki más, nincs eredeti írása. Egy se. Az azért maradhatott meg, mert a keresztény szerzetesek évszázadról évszázadra lemásolták, ami értékes volt, megőrizték. Így Szent Imre alakjában ott vannak az igazi magyar erények is, de ott van az életszentségből sugárzó sok-sok keresztény lelki finomság is, s a kettő elválaszthatatlan Szent Imre életében.

2007-ben Szent Imre herceg születésének 1000. évét ünnepeltük szerte az országban, ahol olyan települések voltak, mely Imre nevet visel magában. Lezsák Sándor jóvoltából, vagy apostolkodására Szent Imre szobrot állítottak, így itt, ebben a községben is. De voltam vele Hegykőn is, Erdélyben is, és másutt is, hiszen keresztény eleinkre mindig tisztelettel kell emlékeznünk, mert a múlt erős gyökér, jelen és jövő belőle él.

Kevesen tudják, hogy az újkorban felfedezett Amerika Szent Imre nevéből származik, mert Amerigo Vespucci, aki Kolumbusz után rájött arra, hogy nem India a megtalált földrész, hanem egy vadonatúj másik, ő nevéből kapta a kontinens a nevét. Amerika Imrének a nevéből származik. Megkérdezi az ember, tudják-e ezt az amerikaiak, mert még abban az időben, amikor a szentek tisztelete általános volt, ezt a keresztény emberek tudták. Itt vagyunk az ősi romokon, amely romok annak ékes bizonyítéka, hogy itt is valamikor virágzó kultúra volt a pusztaságban. Mondják azt, hogy az alföld nem volt ilyen néptelen, hanem ugyanolyan sűrűn lakott volt, mint az ország többi része. A török hódoltság tette ilyen lakatlanná, s utána alakult ki a tanyarendszer. Ma, amikor úgy mindenről elfeledkeznek az emberek, s megtörténik az a szörnyűség, hogy II. Szulejmán szultánnak Szigetváron szobrot emeltek magyar földön, akkor úgy tűnik sokaknak, hogy ó ez a török idő nem is volt olyan káros, mint ahogy ma mondják. Szegfű Gyulával én magam is mondom, ha nincs Mohács, nincs Trianon. Akkor lett elnéptelenedett a Duna-Tisza köze, s akkor tört meg a virágzó, keresztény Magyarország. És ez a templomrom, melynek vannak román és gótikus elemei, ékes

bizonyítéka annak, hogy itt valamikor hatalmas kultúra volt. De hogy Szent Imre élete kettébe tört, úgy kettébe tört a középkori keresztény Magyarország is.

Volt-e ennek a gondviselésben valami értelme, föltesszük a kérdést. Ha azt állítjuk, amit Szent Pál apostol mond, hogy „az Isten szeretőknek minden a javukra válik”, akkor azt kell meglátnunk, hogy Szent Imre halálának, ami nagyon-nagyon megviselte Szent István királyt, s megviselte a korabeli magyarságot, volt azért egy pozitív következménye is, hogy Szent István királyunk Szűz Mária pártfogásába ajánlotta az országot. Mert nagyon valószínű, hogy ha Szent Imre az élet rendje, és törvénye szerint követi őt az uralkodásban, akkor erre a nagy följajlásra nem került volna sor. De így, hogy utód nélkül maradt, ebben a végső, nagy-nagy elkeseredettségében, Szent István királyunk Szűz Máriának ajánlotta ezt az országot. S mi tudjuk azt, hogy ennek megvolt a nagy, védő ereje az évszázadok folyamán.

Hosszú volna egy prédikáció keretében mindezt kimutatni, hogy mit jelentett a magyarság számára a Mária tisztelet, Mária segítsége, de biztos, hogy Szűz Mária ezt az országot, Szent István följajlása nyomás, különös, égi pártfogásába vette. Ebben bízunk és hinnünk kell. Csakhogy az isteni kegyelem, az isteni pártfogás az mindig megkívánja az embernek az erőfeszítést is. Hiszen az Isten a mi küzdésünkre, a mi tetteinkre is építi a jövőnket. Van egy mondás, hogy „megteremtett bennünket az Isten megkérdezésünk nélkül, de nem üdvözít erőfeszítésünk nélkül”. Jóllehet tudjuk, hogy kegyelem az üdvösség, a holnapi napi, szőlőmunkásokról szóló példázat éppen erre utal, de azért ezért fáradozni is kell.

Szent Imre herceg úgy élt, hogy élete példává lett. Elég elolvasni a róla szóló legendát, és az Intelmeket, amelyeket valószínűleg Szent Imre meg is tartott. Ezért lett aztán a magyar ifjúságnak a védőszentje. Olyan nagy szükség van arra, hogy példaképei legyenek a magyar ifjaknak, mert vannak, csak hogy azok ilyen kérész, rövid életű sztárok, akiket ma ismernek, holnapra elfelejtnek. A szentek örök példát mutatnak. És azt sem kell különösebben magyarázni, hogy óriási gond a mai fiatalágnak a helyes

Folytatás a 3. oldalon

Folytatás a 2. oldalról
 úton való tartása, először is azért, mert egyre kevesebb gyermek születik, aztán telve vannak testi és lelki betegségekkel. Ez nem egy ilyen hiábavaló sopánkodás csupán, hanem tény. Tény, hogy sokkal betegebbek testileg és lelkileg is. Amikor még Kalocsán meg volt a laktanya, kimentem fogadalomtételükre, kétezer katonából, abból a fél óras szertartás alatt, több mint tízen összeestek. Kérdeztem az akkori parancsnokot, hogy hát ezek most szimulálnak, teszik magukat? Ó nem, azt mondja, ezek ilyen táposak. Már este hatvanat elküldött a katonaoorvos. És így van ma is. Beteg a fiatalok testileg és lelkileg is. Ott van nálunk a gyermek tanácsadó, a mi épületünkben, ez előtt ötven évvel nem volt ilyen. És még az is hozzájárul, hogy tudatosan is rontja az életét, kicsapongó élettel, szenvedélyekkel, drogokkal és hasonlókkal, és akkor ne csodálkozzunk, hogy a végkifejlet nagyon korán bekövetkezik, sokszor öngyilkos halállal. Ezért óriási szükség van olyan példaképre, ami örök eszménnyé válik. Szent Imrében ezt megtalálja a magyar ifjúság. Aki nem volt egy nyámnyila fiatalember, még ha vadászaton sérült is meg, de ott volt, és ő komolyan edzette magát, de még inkább edzette a lelkét, az imádságban, az Istennek tetsző, erényes életben. Így ad példát a mindenkori magyar ifjúnak, és így kérjük a közbenjárását, ezen a helyen, ahol Szent Imre emlékét tiszteljük, ahol Szent Imre közbenjárását kérjük. Itt a romok között, amelyek emlékeztetnek bennünket keresztény múltunkra, s ugyanakkor emlékeztetnek arra is, hogy nekünk nem csak múltunk van, hanem reméljük, hogy jövőnk is. Ebben Szűz Mária pártfogása, amit Szent István király följajánlással megkért, biztosíték számunkra. Így legyünk itt ezen az ünnepi szentmisén, és kérjük Szent Imre herceg közbenjárását magyar ifjúságunkért, a gyerekekért, az unokákért, s az utána jövő nemzedékekért. Ámen.

Dr. Bábel Balázs érsek

A emlékműsor közreműködői. Összeállította: Bujdosó Istvánné

A templomi kórus tette teljessé a szentmise áhítatát.

Talán az első érseki szentmise a Csonka-toronynál.

SZENT IMRE ZARÁNDOKÚT(?)

Most, a zarándoklat előtt hozták az ötletet, hogy fel kellene építeni egy zarándokutat Soltvadkert és Soltzentimre között. A gondolatot tett követte, és felkerestem az érintett települések polgármestereit, Soltvad-

kerten, Tabdin, Csengődön, Soltzentimrén és Akasztón. Mindannyian pozitívan álltak a dologhoz. Sőt, a segítségüket is felajánlották.

A szentimreitől a soltvadkerti templomig 33,5 km az út, de terveink szerint a csengődi és a tabdi templomnál is lenne "ellenőrzési" pont. Így bárhol

be lehetne csatlakozni. Ami a legfontosabb, az érintett településeken vonatra is lehet szállni. Zarándoklaton kívül turistaútként egész évben járható lenne. Így a Petőfi túra mellett később egy Szent Imre túra is érinthetné a falut. Csak az a kérdés, akarjuk-e?

Kéri Ferenc

AZ OTTHON AZ OTTHON VAN

Sokan emlékeznek még, hogy tavaly márciusban Soltszentimreiek a nagyvilágban címmel bemutattunk néhány tőlünk elszármazott fiatalembert. Most folytatjuk ezt a gondolatmenetet. Ezúttal Cseh-Szakál Pétert mutatjuk be. Hol él, mit dolgozik, hogyan vélekedik Magyarországról, rólunk, soltszentimreiekről? Tartsanak velem, érdemes.

Hogyan kerültél ki? Miként boldogulsz a hazától távol? Hogyan élsz, mit csinálsz?

A Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem (ma Corvinus Egyetem) elvégzése után a PricewaterhouseCoopers (PwC) nemzetközi könyvvizsgáló és tanácsadó cég budapesti irodájában helyezkedtem el adótanácsadóként. Egy kiküldetést megpályázva innen kerültem ki a PwC központjába, Londonba, ahol 2006 januárja óta dolgozom. Vállalatok adásvételével kapcsolatos adótanácsadással foglalkozom. A londoni irodában egy soknemzetiségű csapatnak vagyok a tagja. Az angolok mellett dolgozik itt brazil, ausztrál, új-zelandi, kínai, indiai, egyiptomi, német, holland, cseh stb. A munkám során velük, illetve a különböző országokban dolgozó helyi kollégákkal közösen együttműködve tanácsolunk ügyfeleket. Nem olyan régen egy mexikói cég adásvételén dolgoztam, előtte egy luxemburgi mobiltelefon cégen, azelőtt pedig egy svéd háztartási készülékeket gyártó cégen. A kezdeti nehézségeket követően (idegen nyelv és kulturális különbségek) sikerült barátokat találnom az irodában és azon kívül is. A kollégák kezdettől fogva barátságosan fogadtak. Az egyik angol srác például azonnal elhívott focizni - azóta is azzal a csapattal játszom vasárnap délelőttöként. Nagy szerencsém volt, hogy egy felvidékről származó unokatestvérem már Londonban élt, így rajta keresztül sok itt élő magyarral találkozhattam. Ő mutatott be Ildikónak is, akivel tavaly nyáron házasodtunk össze Szentimrén. Az elmúlt öt és fél év alatt mind a munkahelyen, mind a privát életben megtaláltam itt kinn a helyem.

A család mennyire áll melletted? Meddig akarsz kint maradni?

Lévén az enyém a világ legjobb anyukája, szerencsére mind Ő, mind a test-

véreim elfogadják, hogy az életem mostani szakaszát külföldön élem. Annak ellenére, hogy a hazaköltözés állandó téma a szűk és tágabb család(ok)ban, Ildikóval egyenlőre itt, Londonban képzeljük el a közeljövőnkét és a családalapítást. A család megértése és támogatása mellett sokat segít az, hogy térben sem vagyunk egymástól annyira távol. Két, két és fél óra repülés az út Pestig. Általában két-háromhavonta utazunk haza, karácsonykor és nyáron hosszabb ideig is maradunk. Sokszor beszélünk telefonon és váltunk e-mailt. Anyu néha meg is állapítja, hogy lehet, hogy így többet lát, mintha Pesten lalnánk.

Miként gondolsz Magyarországra? Szűkebb hazádra, Soltszentimrére?

Szentimrei vagyok, mert Soltszentimrén nevelkedtem és ott él a családom. Aki meg már nem él, az mind ott van eltemetve. És bár régen elkerültem otthonról, tudom, szentimreinek tart a falu is, különben nem kíváncsiskodtak volna olyan sokan a templomnál az esküvőnkön tavaly nyáron. Az de jó volt! Meglepett a sok kedves, mosolygó szempár.

Bármerre is járok azonban, magyar-nak vallom magam és Magyarország a hazám. A korábbi és a jelenlegi hosszabb külföldi tartózkodásaim alatt, külföldiekkel beszélgetve, összehasonlítgatva magunkat, tanultam meg értékelni a magyarságomat. És büszkének lenni rá. A dédi mamám kézmosója felett volt kitéve egy falvédő, amin hímezve az állt, hogy "Bármerre is viszen sorsom útja, visszavágyok csendes kis falumba." Na, hát ez így is van. Persze voltam én már kecskeméti és pesti gyerek is. Most meg éppen londoni vagyok.

Mi az, ami más külföldön? S mi az, amit meg lehetne valósítani nálunk is?

Ezek elég nagy kérdések. A teljes megválaszolásukra itt nem is törekednék. Némi bor vagy egy jó korsó sör

mellett erről órákig lehet eszmét cserélni.

A hétköznapiakban Angliában kicsit minden más, mint Magyarországon, ugyanakkor meg sok minden ugyanaz, csak angolul és a bal oldalon. Itt is ugyanúgy élnek-halnak az emberek a fociért, mint otthon. Esténként itt is sorozatot néznek, csak nem Barátok közt-et, vagy a Jóban rosszban-t, hanem Eastenders-t. A helyi Való Világról és X-faktorról már nem is beszélve. Persze nem akarok én altatni senkit, hogy angolok és magyarok ugyanúgy és egy életszínvonalon élnek. Még ha az itteni Vauxhall (értsd Opel) gyárban dolgozó munkás ugyanúgy retteg az elbocsátástól, mint a magyar melós, ez nem igaz.

Ha a rendszert nézi az ember, akkor mivel az angoloknak más a történelmük, a vallásuk, a gazdaság fejlettségi szintjük sok mindenre MOST másként tekintenek, és másként állnak hozzá, mint otthon minálunk. Gazdagabbak, jobban, kényelmesebben, rendezettebben élnek. De nem volt ez így mindig. Ők ugyanúgy át-estek egy zűrös eredeti tőkefelhalmozáson, vagy hívjuk inkább vadkapitalizmusba oltott szociális berzenkedésnek, amin Magyarország megy most át. Csak náluk ez már pár száz éve megtörtént. Egyszer majd mi is élünk hasonlóan, leszünk majd velük egy gazdasági szinten, csak ehhez jó sok szorgalmas munka és kitartás kell. Meg önbecsülés. Én optimista vagyok.

Ha a kérdést megfordítanánk, arra azonnal azt válaszolnám, hogy itt nincs Túró Rudi. Se szaloncukor. Az ördög se tudta, hogy ezek mind "Hungaricum"-ok! Mint a bográcsban főtt marhapörkölt. És a ketyerő - amiből itt meg egyet sem láttam.

Ha felkérnének, tudnál-e segíteni Soltszentimre szépítésében, jobbításában? Mit kellene szerinted tenni ahhoz, hogy élhetőbb legyen a falu?

Újabb sörözésre és elmélkedésre alkalmas kérdések... Elsőként persze nagyobb dolgok jutnak az ember eszébe. De nagyobb, infrastrukturális beruházások (mint a fennmaradó utcák lekövezése, járdák rendbetétele, öregek napközi otthonának kialakítása, több és rendszeres vasúti és buszjárat a környező falvakba és városokba stb.) túlmutatnak a falu jelenlegi erején és állami támogatások

Folytatás az 5. oldalon.

ISMÉT BECSENGETTÜNK...

Szeptember elsején ismét becsengettünk és megkezdődött a 2011/12-es tanév. 94 szentimrei diák izgalommal várta, mit hoz számára az új év. Az idén 16 kisgyermek léphette át először iskolánk kapuját és ülhetett be immár elsőként az iskolapadba.

A nevelőtestületünkben két személyi változás történt. Kovács Erika tanárnő gyesről tért vissza hozzánk történelmet tanítani. Toma Zsoltné pedig nyugdíj mellett vállalta félállásban a kémia és egy osztályban a matematika tanítását. Mindkét régi kollégánknak örömmel fogadtuk. Most is vannak utazó tanárok. Tőlünk öt pedagógus utazik Csengődre, ill. Fülöpszállásra, s hozzánk pedig három tanár jön néhány órára, szintén ezekről a településekről. Az ő munkájuknak köszönhetően szinte teljes a szakos ellátottság a felső tagozaton is.

Az oktató-nevelő munkánk legfontosabb feladata az oktatás megfelelő részét külső szakemberek vezetik,

s ezzel ők is hozzájárulnak ahhoz, hogy a gyerekeink hasznosan töltsék el a szabadidejüket színvonalának biztosítása, e mellett a nevelésre is nagy hangsúlyt fektetünk. A délelőtti foglalkozásokat éppen ezért színes délutáni foglalkozások követik. Tanulósobát az alsósok közül 20-an vesznek igénybe. Ők minden nap tanári felügyelet mellett készülhetnek a másnapi tanórákra. A tanulást segítik a korrepetálások, szakkörök. Fejlesztő foglalkozásokat is tartunk azok számára, akiknek erre szükségük van. A tehetséggondozást segítik a különféle szakkörök, melyeket az alsóban és a felsőben is szervezünk. A német mellett az idén először kezdő angol szakkör is van iskolánkban. A 8. osztályosok sikeres továbbtanulását segítik a középiskolai előkészítő szakkörök, melyeket matematikából és magyarból tartunk. Művészeti szakköreinken lehet kézműveskedni, varrni, és van aerobik ill. táncszakkörünk is. Sportolásra több lehetőség is nyílik. A tömegsport foglalkozások

mellett van gyógytorna, foci és birkózás. Minden gyerek érdeklődése szerint választhat a felkínált lehetőségek közül, reméljük a kitartásuk is megmarad az év végéig. A délutáni foglalkozások és közben erőben, tudásban gazdagodjanak. Köszönet ezért Vida Juditnak, Ferenczi Évának, Bozó Zsoltnak, Petróczi Andornak és Horvát Zsoltnak.

Október 21-én tartjuk megemlékezésünket az 1956-os forradalomról iskolánkban. A műsort a 8. osztályosok fogják előadni. Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

A szülői szervezet és az iskolai alapítvány közösen készül az idén is a hagyományos iskolabálra. A vendégeket szórakoztató műsor, finom vacsora várja, majd reggelig tartó tánc, melyhez a zenét most is Magyar József biztosítja. Szeretettel várunk mindenkit, aki szeretne velünk együtt bálozni, s ezzel támogatni iskolánkat. Időpont: november 12. szombat

Cseh-Szakál Jánosné
igazgató

Folytatás a 4. oldalról.

híján a közeljövőben ezek nem fognak megvalósulni. Óriási dolognak tartom azonban a most készülöben lévő egészségházat! Remélem, nem betegként, hanem a kész épület látogatójaként lesz alkalmam megtekinteni!

Kiseb, de anyagi befektetést igénylő beruházások és vállalkozások (pl. egy presszó/fagyizó, vagy netán pizzeria!, időseket látogató-gondozó-szállító szolgálat) pedig addig nem fognak otthon beindulni, amíg erre fizetőképesség kereslet nem lesz.

Amihez, meg nem vagy kevés pénz kell, az úgylis a helyiek szándékától és érdeklődésétől függ, nem tőlem. A közelet és kultúra területén, ahogy innen látom, sokkal pezsgőbb élet folyik otthon, mint 20 évvel ezelőtt. Hiszen nem volt akkor helyi újság, könyvtár számítógépekkel, felnőtteknek szóló színjátszó és tánckör, templom-kórus, Csonka-toronyhoz való zárandoklat, szervezett pesti vagy kecskeméti színházlátogatás, fellépőkkel teli színpompás falunap... hogy csak pár dolgot említsek. A népdalkör és a focicsapat éppen alakulóban volt annak idején. Ma pedig mindez jól működik otthon. Nagyon jó volt látni a táncosok fellépéseit és a szentimrei Indul a bakterházat. Interetlen nem lehet közvetíteni?

Amiről én keveset vagy nem hallottam, de a falu fekvése alapján adott lenne a lehetőség, az a természetjárás, aktív részvétel a természetvédelemben. Turázás a környéken és az országban. Nem tudom, van-e évente, két évente tánciskola a fiataloknak. Felnőtteknek számítógépes és nyelvoktatás. A tágabb közösséget összehozó idősgondozás, látogatás. Mindezt persze érdemes lenne nem csak a mi falunk, hanem a környező falvakkal karöltve, együtt dolgozva végiggondolni. Hiszen összefogással mindig többre lehet jutni.

Követed-e az itthon történeteket? Mit tudsz a mindennapjainkról?

Ha itthon alatt Magyarországot értjük, akkor elmondom, hogy minden nap ránézek az Index-re, magyarországi eseményeket kutatva, de ha több időm van, akkor más honlapokról is tájékozodom. A magyar közelet rendszeres témája a családdal és az otthoni barátokkal folytatott eszmecsereknél. A családi beszélgetések / telefonbeszélgetéseknek pedig majdhogynem elmaradhatatlan kérdése, hogy "mi a pletyka a faluban?". Az mindig érdekes. Azt hiszem képpen vagyok a nagyobb eseményekkel. Nagyon tetszik, hogy a falu honlapján rengeteg fénykép és beszámoló van a mindenféle falubeli történéseiről.

Mikor erre ráleltem vagy fél napom a mindenféle szentimrei vonatkozású kör és egyesület beszámolóinak a bogarászásával telt. Mondtam is a feleségemnek nagy büszkén, hogy ilyen honlapja bezzeg az ő falujuknak sincs, pedig Nyíraczádon háromszor annyian élnek.

Hol jobb élni, kint, vagy bent?

Összességében jó itt, Londonban élni. Ezért vagyunk itt. Meg az augusztusi forrongásokkal együtt is rend van. Megbecsülik az embert a munkahelyen. Szervezett a közelet. Sok és elérhető kulturális esemény szerveződik. Szeretünk itt vidékre, a falusi Angliába kiutazni, ahol sokszor túrázunk. Mindig elcsodálkozom, a fű gyönyörű, élénkzöld színén és a helyi pub-ok (kiskocsmák) barátságos közegén. Ennek azonban az az ára, hogy a szeretteinktől távol, egy akkora nagyvárosban élünk, ahova egész Magyarország lakossága beférne. Ennek megfelelően zaj van és néha szmog. Idegen nyelven beszélünk, külföldiek vagyunk, és nagyon sokat dolgozunk a munkahelyünkön. Szóval jó itt élni, de az otthon az Otthon van, akármilyen is történik. Ez nem kényelem kérdése.

Köszönjük szépen!

Kéri Ferenc - Cseh-Szakál Péter

NEVELÉSI KÉRDÉSEK: ÉRZELMI INTELLIGENCIA

A gyerekek nevelésében igen lényeges dolog a szülői tudatosság! Az anyai, apai ösztönök, a hagyományok, talán elegendő lennének, ha nem most élnénk ebben a korban.

A mai idősebbek mondhatják: "a mi szüleink sem kerítették nagy ügyet a gyereknevelésből, mégis ember lett belőlünk."

Járjuk körbe egy kicsit a kérdést, és gondolkozzunk el, érvényes-e ez ma is?

Milyen hatások érték a régi gyerekeket?

Az állandóan ismétlődő, keretet adó hagyományok hétköznapiakban, ünnepekben, emberi kapcsolatokban. Meghatározó volt az emberi kapcsolatok változatossága: sokféle emberrel találkozhatott az ember gyereke, szájtátva figyelhetette, miről beszélgetnek a nagyok, hallhatta, hogy szülei hogyan szervezik az életüket...

Ma: Külön szoba, külön TV. Gyerekeknek elkülönült élete, világa. Megóvott világa. Nem eshet el, mert kibélelünk. Kiszolgáljuk szükségleteit: készételt veszünk neki, teszünk eléje. Felnő, és azt sem tudja, hogyan kell önmagát szerveznie. Boldogságot szeretnének neki, sőt úgy neveljük, hogy már az ígéretével megbiztosítjuk.

A mai gyerekek nem unatkoznak. Kitélt életüket a televízió, de főként a számítógép: valóságot utánozó programjaival. Az emberi kapcsolatok szűkülnek, sivárodnak. Nem tapasztalhat kézzelfoghatóan, nem tapasztalhat emberi tulajdonságokat, elmondott történeteket. Pedig "unatkozni" is kellene, mert akkor volna ideje szemlélődésre, gondolkodásra, életre szóló élménymorzsa gyűjtögetésére.

Sokat hallottunk az intelligencia méréséről. Sokan büszkélkednek e tesztek biztos kitöltésével. Sőt: a szülők MINDENT arra tesznek fel, hogy a gyerek ebben igen jól teljesítsen. Iskola! DE, ma egyre több helyen: felnőttként az életben, munkahelyeken inkább az érzelmi intelligencia foka az "értékmérő". Ez viszont nem iskolai, hanem családi nevelés kérdése!

Ezért nagy a szülők felelőssége, és szükséges a tudatosság. El kell gondolkodni, hogy milyen értékrend szerint nevelődjön az a gyermek! Milyen hatások érik kívülről, mi az, ami árt az éretlen lelkének? Mi az, ami használ? Ami segít nekünk szülőknél?

Sajnos a most nevelők többsége nagyon távol került a hittől. Olyan szinten biztos, hogy azt éreznék: ez egy olyan út, amelyen együtt ballagva a gyerekekkel, biztos értékrenddel adományozom meg a gyermekemet. A biztató az, hogy sok családban "van valami, de nem az igazi": Keresztelünk, de aztán tovább nem gondolkodunk el azon, hogy a mindennapjaink gyakorlatában keresztény értékek tudatos iránymutatásával neveljünk. Pedig ebben egyházaink is segíteni tudnának, ha kérnék a szülők. Lelki problémáink vannak? Tanácstalanok vagyunk egy-egy helyzetben? Óriási pazarlás nem igénybe venni papjaink tudását, pedig ők minden kis faluban elérhetőek!

Fentebb említettem: a legjobbat szeretnének gyermekeinknek! Az úgynevezett boldogságot. Mi a boldogság? Azt hiszem egy kicsit ennél melléfogunk, mert arra neveljük őket, hogy az valami csillogó - villogó nagy valami, ami jár nekik. Főként erre neveljük őket EZ a világ, ami körülveszi őket, és hatással van rájuk.

Én meg azt gondolom, hogy a meglévő körülményeink éppen elegendőek a boldogsághoz. Erre nevelni, ezt adni utóvalóul éppen elég. Minden benne van ebben az imában:

Köszönöm Teremtőm, hogy embernek születhettem erre a világra, amely telve van csodával.

Köszönök minden új napot, minden új lehetőséget. Köszönöm a munkakedvet, és hogy mozogni tudok, hogy találkozhatom más emberekkel. Köszönöm az egyedüllétet, és a pihenést. A virradatot, és az alkonyt, a nyílt horizontot.

Itt állok, kezeim telve vannak ajándékaiddal, segíts nekem, hadd osszam meg önmagamat másokkal.

Madácsi Mária védőnő

KEDVES OLVASÓ! TISZTELT TÁMOGATÓINK!

Már csak néhány hét, és november közepén ismét nagy nyüzsgés, sok lelkes anyuka, apuka, pedagógus szorgos munkája tölti be Közösségi Házunk nagytermét. Iskolabálra készülünk, amelyet a Soltszentimrei Általános Iskoláért Alapítvány és a Szülői Munkaközösség közösen szervez. Bevételeit, a korábbi évekhez hasonlóan diákjaink támogatására, iskolánk fejlesztésére szeretnénk felhasználni.

A 2011-es évben támogatóink segítségével régi vágyunk teljesült, kerti bútorokat sikerült vásárolnunk az iskola udvarára, amelyet gyereknapi nagy örömmel vettek birtokba a diákok. Nem csak a délelőttök során ülnek az asztalok mellé szívesen, ahol tízóraihatnak, rajzolhatnak, de a tanulószobai és a délutáni foglalkozások gördülékenyebb megszervezését is segíti.

Továbbra is szeretnénk támogatni a hátrányos helyzetű tanulóinkat, osztálykirándulások szervezését, a tartósan kimagasló tanulóinkat és sportolóinkat.

Köszönettel tartozunk az 1%-ok felajánlásáért, amely az idén 189.000.- Ft-tal gyarapítja alapítványunk vagyontát.

Tisztelettel kérem Önöket, töltsenek el velünk egy kellemes estét november 12-én az iskolabálon, és tegyünk együtt gyermekeinkért!

A kuratórium nevében:

Magyarné Gelencsér Edit elnök

Az új kerti bútorok az iskola udvarán

EGYHÁZKÖZSÉGÜNK HELYZETÉRŐL

Most szeptember vége az év harmadik negyedének is vége. Az első három-negyed évben alig több, mint nyolcvanezer egyházi adó (valójában és helyesen: önkéntes egyházközségi hozzájárulás) jött be. Az utóbbi 4 évben fölfigyeltem arra, - könnyű volt észrevenni - hogy inkább én tartom el az egyházközséget, mint - beleértve a másik két községet is - azok engem (nyugdíj, kistelepülési támogatás). Azt jól láttam tíz évvel ezelőtt, hogy itt „fizetést” felvenni nem tudok... ; az is kérdéses volt, hogy az egyházközségek fenn tudják-e tartani magukat; - mára kiderült: nem. Persze úgy nem is lehet, hogy éveken keresztül a legképtelenebb indokokkal (pl. azért nem fizet valaki egyházi adót, mert a plébános egy-két temetést, vagy akár sokat ingyen elvégez). A kettőnek semmi köze egymáshoz; hogy én kérek vagy nem a temetésért, az én dolgom, viszont minden katolikus kereszténynek anyagilag is támogatni kell egyházát. Ezt meg is teszi az adófizetők egyharmada. Ahhoz azonban, hogy tartható legyen az állapot: három kis községben egy lelkipásztor, az adófizetők legalább kétharmadának be kellene fizetnie hozzájárulását. (Jól emlékszem, annak idején még Dankó Érsek Úr rendezte úgy, hogy ez a három kis község egy lelkipásztor ellátása alá kerüljön. Nem volt szerencsés...) - Mindez azonban a mára kialakult helyzeten mit sem változtat. Eddig volt tartható a helyzet. Csak természetes, hogy én magam is másfelé tájékozodom... - Bármennyire is úgymond az elvállaltalanodás meg más egyebes kort élünk, ennyire felelőtlenül és komolytalanul nem lehet elrugaszzkodni a tényleges valóságtól, értem ez alatt: az egyházi szolgáltatás kell alkalom adtán (keresztelés, esküvő, temetés stb), de amikor az egyházközség fenntartásáról van szó, akkor hallatlanba vesszük... - Így természetesen nem lehet! Tehát hamarosan búcsúzunk. De azért változatlan szeretettel a Plébános.

Kovács Sándor

REFORMÁTUS HÍREK

Szeptember negyedik vasárnapján kicsivel többen gyűltünk össze a református templomban, mint szoktunk. Pénzes Péter Nagytiszteletű úr utoljára volt velünk - a keceli hitoktatás az egyházi iskolában nagyon kevés időt hagy egyéb feladatai számára, ezért a továbbiakban a sótszentimrei szolgálatot már nem tudja vállalni.

A búcsúzó lelkipásztor, Pénzes Péter.

2000-től volt lelkipásztorunk. Minden hónap negyedik vasárnapján jött és ha hárman voltunk is, úgy prédikált, mintha templomnyi hívó ember hallgatta volna. Idős, beteg testvéreinket gyakran hozta-vitte autóján, elment meglátogatni a templomba jönni nem tudókat, házi istentiszteletet tartott. Életünk jeles eseményein is velünk volt: esketett, keresztelt, temetett.

VALAHOL HITÜNKET VESZTETTÜK

Valahol, valamikor elvesztettünk valamit. A hitünket. És már nem csak az isteni hitet. Az egymás iránti hitet is. Ma, amikor mindenre törvények, utasítások vigyáznak, elveszünk a rendletek sokaságában. Pedig elég lenne csak a tízparancsolatot betartani. Emlékszünk még rájuk?

1. Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!
2. Isten nevét hiába ne vedd!
3. Az Úr napját szenteld meg!
4. Atyádat és anyádat tiszteld!
5. Ne ölj!
6. Ne paráználkodj!
7. Ne lopj!
8. Ne hazudj, és mások becsületében kárt ne tégy!
9. Felebarátod házastársát ne kívánd!
10. Mások tulajdonát ne kívánd!

Ugye ismerősek? Így utólag biztosan. Mennyi problémánkat megoldaná ezek betartása? Valami vagy fehér, vagy fekete. Valaki vagy lop, vagy

Ha lelkünket próbára tette valami, bármikor fordulhattunk hozzá megnyugtató szóért.

Időt tudott szakítani mindig, hogy a község jeles eseményein részt vegyen, együtt ünnepeljen velünk.

Keddenként hittan órát tartott az iskolában - beszélgettek a Bibliáról, játszottak, a nagyok készültek a konfirmációra. Fiataljainkat a kiskörösi ifi foglalkozásokra vitte.

Nyári táborokat szervezett, ahonnan a sótszentimrei gyerekek is hitben, lélekben, testben megerősödvé térhettek haza, élményekkel gazdagon.

Az evangélium igéjét nemcsak Sótszentimrén hirdette, hanem Kiskörösön, Csengődön, Páhin, Kecelen és Tabdin is.

További szolgálatához Isten áldását kérve kívánunk sok erőt!

Októbertől a fülöpszállási parókiáról Kovács Botond Nagytiszteletű úr végzi Sótszentimrén a szolgálatot. Az istentiszteleti alkalmak ezután kéthetente lesznek /a következő: október 23, 15.00 óra./, melyre hívjuk és várjuk kedves református testvéreinket.

Balog Istvánné

nem. Nincs kis lopás, vagy nagy lopás. Mint ahogy a többi parancs esetében sincs középút. Valaki vagy megtartja, vagy nem.

A mai, rohanó világban kit érdekel ez? Pedig jó lenne, ha érdekelné. Panaszkodunk, hogy egyre nehezebb, és egyre felelősebb a gyermeknevelés. Ha nem tartjuk be az „alaptörvényt”, még nehezebb lesz. Én nem csak a gyereknevelés. Minden.

Fogyasztói társadalmat élünk. Ki vagyunk szolgáltatva a kínálatnak. Sajnos, egyre több helyen. Már vidéken sem termelünk. Mindent a boltban veszünk. Azt is, amit nem oly rég, még mi magunk állítottunk elő. Gazdaságtalan. Mondják. De azt elfelejtjük, hogy a megvásárolt termék minősége ellenőrizhetetlen. Gyakran szemre vásárolunk. Ez a dolgok rendje. Ezeket táplálták belénk ügyes manipulátorok.

A hit ad reményt ebből a zord világból kiszabadulni. Fogódzunk meg az utolsó gyökerekben, amíg tehetjük.

Kéri Ferenc

Gyerekeknek**ZELK ZOLTÁN: NYÁRUTÓ**

Lassú eső csepereg,
sóhajtának a levelek.
"Nemsokára elhervadunk,
elhordanak a szelek."

Lassú eső hulldogál,
így sóhajt fel a fűszál:
"Mégöregszünk, elsárgulunk,
mire elmúlik a nyár."

Elszállnak a fellegek,
egy kis virág felnevet:
"Miért búsulnánk? Újra nyílunk,
hogya jó a kikelet."

DRÉGELY LÁSZLÓ: ŐSZI DAL

Őszi rét- őszi rét,
Aki ott jár, sárba lép,
Ott marad a lábnyoma
Réti sárba- adóba

Falevél- falevél,
Elsodor az őszi szél,
Megtáncoltat, messze visz,
Amerre száll, szállsz te is.

**MÓRA FERENC:
A GAVALLÉR ZSIRÁF**

Bálba készült a zsiráf,
haja, hajdinárom,
legeslegszebb ő akart
lenni mindenáron.
Daliás a termete,
csak a lába görbe,
kedvetelten vigyorog
bele a tükörbe:
"Peregjen a sarkantyú,
guruljon a tallér,
nincs hetedhét faluban
több ilyen gavallér!"

Az állatkert lakóit
sorba megigézi,
főka, medve, elefánt
csodálkozva nézi.
Világlátott papagáj
szundít a fa ormán,
az rikoltoz le csupán
csúfolódó formán:
"Hosszú nyakon rövid ész,
nem vagy te gavallér,
hosszú nyakad kicsit ér,
ha nincs rajta gallér!"

Elszégyenli magát a
hosszú nyakú állat,
felkötö a bocskorát,
s a városba vágta.

Bedugja a fejét egy
divatárus boltba -
tátott szájjal rámered
főnök, inas, szolgál.
"Uraságod mit akar?"
"Terem-e itt gallér?"
Azzal lesz énbőlőlem
divatos gavallér!"

"Van itt ezer milliom!" -
hajladoz a boltos,
három segéd hatféle
skatulyáért futkos.
Asztalra áll az egyik,
a másik létrára:
így próbálják a gallért
a zsiráf nyakára.
De erre a nyakra mind
alacsony a gallér -
jaj, nem is lesz belőle
világszép gavallér!

Segítettek a baján
végre móddal-okkal:
ha egy gallér nem akadt,
betakarták sokkal.
Egyvégtiben tíz tucat
fért el éppen rajta,
gömbölyített, kihajtott,
mindenféle fajta,
lapos, magas, alacsony,
tarkabarka gallér -
nem is volt több a bálon
ilyen szép gavallér!

**MÓRA FERENC:
A KÉMÉNYSEPRŐ ZSIRÁFOK**

Gyerekek, hallottátok-e már hírét a
marabu-várnak? Rá ne mondjátok,
hogy hallottátok, mert én akkor mind-
járt azt kívánom, hogy mutassátok hát
meg ezt a híres várat a térképen. Ott
pedig nem mutatjátok meg, ha holnap
ilyenkorig keresitek is.
Marabu-vár nem a térképen van, ha-
nem az állatkertben. Ott az is meglát-
ja, aki nem keresi. Én se kerestem,
mégis messziről megláttam a hegyes
tetejű marabu-palotákat.
- Ugyan kik laknak ezekben a furcsa
emeletes házakban? - kérdeztem az
őrt.
- Azokban a marabu-madarak laknak,
kérem - okosított föl az ember.
- Marabu-madarak? - mondtam cso-
dálkozva. - No, azok nagy urak lehet-
nek, hogy így kedvüket keresik.
Szeretnék velük megismerkedni.
- Lehet - azt mondta az őr s megzör-
getett egy rácsos ablakot a marabu-
palotán. Hát ki is dugta rajta a fejét -
egy füles bagoly.

- Nini - mondom -, ez a madár tán
hétköznap füles bagoly, vasárnap ma-
rabu?

- Füles bagoly az mindig - nevetett az
őr -, ő a cselédje a marabunak.

Így kellett lenni, mert a füles bagoly
hirtelen visszakarta a fejét s rikoltott
odabent esze nélkül. Bizonyosan azt
jelentette, hogy vendég áll a házhoz,
tessék föl húzni a csizmát.

Fölhúzta-e marabu úr a csizmát, vagy
nem, meg nem mondhatom, mert
csak a hosszú orrát tolta ki az abla-
kon.

- Kecsegés jó reggelt - köszöntem fel
neki, de nem szólt rá semmit.

- Szerecsen madár az, nem ért magya-
rul - mondta az őr.

- No én meg szerecsenül nem értek -
szomorodtam el. - Hanem azért, ha
ilyen szép házat kapnék, én is beáll-
nék marabunak.

- Azt megteheti az úr - nevetett az őr
-, csak tessék kivárni, míg olyan
hosszúra megnő az orra, mint a mara-
bué.

De úgy elszaladtam én onnan, hogy
vissza se fordultam többet s azóta se
láttam marabu-várat. Csak a verebek
hozták hírül az újságot, hogy nagy a
baj marabuéknál.

A baj az volt, hogy Tél apó a marabu-
palotákba is bekocogtatott a múltkori-
ban s nagyon ráijesztett a forró nap-
hoz szokott afrikai madarakra.
Bezzeg egy-kettőre megtanította ma-
gyarul a kis marabu fiókákat.

- Nagy a bánat, nagy a bú, fázik a kis
marabu! - egész éjszaka azt jajgatták
az ártatlankák.

Ők még hírét se hallották a télnek, de
az öreg marabu apó sokat tapasztalt
már jártában-keltében s tudta, hogy
mivel lehet a telet megszelídíteni.

- Fűts be! - parancsolta a bagolynak.
Bagoly inas szót fogadott, de nagy
baj is lett belőle. Egyszerre telesza-
ladt füsttel valamennyi marabu-ház,
az orruk hegyéig se láttak tőle a ma-
darak.

- Marabu úr, azt gondolom, a ké-
ményben sok a korom - köhécselt Ba-
goly inas.

- Hát ki kell söpretni - tüszkölt mér-
gesen marabu-apó.

- Könnyű azt mondani, de hol talállok
én emeletes kéményseprőt? - gondol-
kozott el a bagoly.

Futott szegény fűhöz-fához, de min-
denütt azt mondták neki, hogy ehhez
a mesterséghez nem értenek. A róka
ugyan lobogtatta a farkát, hogy aza

Folytatás a 9. oldalon.

Folytatás a 8. oldalról.

lehetne kéményt söpörni, de csak akkor, ha füstölt kolbász lógna benne.

- Sajnálom, vendéglőből hozatjuk a kosztot - mondta elkeseredve a bagoly s nem győzte a fülével a szemét törölgetni.

Marabuéknál nagy szomorúság volt azon az estén. El is határozták, hogy másnap itt hagyják a marabu-várat és visszaköltöznek arra a jó forró szerecsen-homokra a pálmás Nílus partján. Mindjárt át is szalajtották Bagoly inast zsiráf szomszédékhöz, hogy kérje el a vasúti menetrendjüket. Nekik még bizonyosan meglesz, mert nemrég költöztek ide Afrikából.

Zsiráf apó éppen aludni készült, amikor betoppant a bagoly és elhuhogta a bajukat.

- Menetrendet nem adhatok, hanem adok egy jó tanácsot - hunyorított Zsiráf apó. - Kidobolták Szentesen: aki

fázik reszkessen.

- Süsd meg a tanácsodat! - süvöltötte haragosan a bagoly,

Zsiráf apó mosolyogva súgott valamit a négy legényfiának.

Mit súgott nekik, mit se, azt én meg nem tudom mondani, de az bizonyos, hogy mikor másnap hajnalban az öreg marabu kinézett az ablakon, táncolni kezdett kopasz fején a hálósapka, olyan csodát látott.

- Hej, gyerekek! - csengette föl a háza népét - nézzetek csak ki az ablakon, mi történt az éjjel! Zsiráfjuk nőtt a kéményeknek!

Úgy volt biz az, négy zsiráffej meredezett ki a négy kéményen. Olyan bohókás látvány volt ez, hogy a kelő napnak is egyszerre nevetőre gömbölyödött az ábrázata.

Úgy bizony, mert ahogy a bagoly inas elshuhogott, azt súgta Zsiráf apó a fiainak:

- Gyerünk csak gyerekek, söpörjük ki a marabu szomszédék kéményeit, hogy meg ne vegye az istenadtákat a hideg. Nem sokból áll az nekünk, létra se kell hozzá.

Biz ahhoz nem kellett semmi se, még székre se kellett nekik állni, csak úgy álló helyükből kidugták a fejüket a kéményen. Igaz, az ábrázatok kormos lett egy kicsit, de a kémények szelelnék azóta, mint a parancsolat s marabuéknak eszükbe sincs a kivándorlás. Egész nap ott sütkéreznek a kemence körül s úgy járják a csárdást, ahogy a bagoly fütyül nekik. Közbe-közbe pedig elhallgattatják a bagoly muzsikást s felköszöntik az udvari kéményseprőjüket:

- Ácsi! Éljen zsiráf bácsi!

Ilyen jószívű teremtések a zsiráfok. Amelyiktek föléri a fejük tetejét, vakargassa meg a homlokukat, megérdemlik.

Felnőtteknek

KÁNYÁDI SÁNDOR:

KÉT NYÁRFA

Én sem volnék, ha nem volnál,
ha te hozzám nem hajolnál,
te sem volnál, ha nem volnék,
ha én hozzád nem hajolnék.

Osztódom én, osztódom te:
só vagy az én kenyerebben,
mosoly vagy a bajszomon,
könny vagyok a két szemedben.

Köt a vére, köt a vérem:
szeretöm vagy és testvérem.
köt a vérem, köt a véred:
szeretőd vagyok s testvéred.

Szellőm vagy, ki megsimogatsz,
viharom, ki szerteszagatsz,
szelőd vagyok, ki simogat,
viharod, ki szétszagatlak.

Ha nem volnék, te sem volnál,
én sem volnék, ha nem volnál.
Vagyunk ketten két szép nyárfa,
s búvunk egymás árnyékába.

Gyermek színező

RADNÓTI MIKLÓS: BÁJOLÓ

Rebbenő szemmel
ülök a fényben,
rózsafa ugrik
át a sövényen,
ugrik a fény is,
gyűlik a felleg,
surran a villám
s már feleselget
fenn a magasban
dörgedelem vad
dörgedelemmel,
kékje lehervad
lenn a tavaknak
s tükre megárad,
jőjj be a házba,
vesd le ruhádat,
már esik is kint,
vesd le az inged,
mossa az eső
össze szívünket.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ: MOSTAN SZÍNES TINTÁKRÓL ÁLMODOM

Mostan színes tintákról álmodom.

Legszebb a sárga. Sok-sok levelet
e tintával írnék egy kisleánynak,
egy kisleánynak, akit szeretek.
Krikszkrakszokat, japán betűket
írnék,
s egy kacskaringós, kedves madarat.
És akarok még sok másszínű tintát,
bronzot, ezüstöt, zöldet, aranyat,
és kellene még sok száz és ezer,
és kellene még aztán millió:
tréfás-lila, bor-színű, néma-szürke,
szemérmes, szerelmes, rikitó,
és kellene szomorú-viola
és téglabarna és kék is, de halvány,
akár a színes kapuablak árnya
augusztusi délkor a kapualján.
És akarok még égő-pirosat,
vérszínűt, mint a mérges alkonyat,
és akkor írnék, mindig-mindig írnék.
Kékkel húgomnak, anyámnak
arannyal:
arany-imát írnék az én anyámnak,
arany-tüzet, arany-szót, mint a hajnal.
És el nem unnám, egyre-egyre írnék
egy vén toronyba, szünes-szüntelen.
Oly boldog lennék, Istenem, de
boldog.

Kiszínezném vele az életem.

Labdarúgás**MÉG NEM INDULT BE A JÁTÉK RENDESEN**

Köszöntöm az olvasókat!

A bajnokság kezdetén a csapatot az első 6 hely valamelyikre várta a vezetőség, és a játékosok magukat is. Van még hátra 4 forduló és a célokat el lehet érni, bár ehhez nagyobb önfegyelmre van szüksége némelyik játékosnak. Az is lehet, rosszul fejeztem ki magamat. Inkább odafigyelésre. A küzdeni akarással nincs probléma. Hajtanak a srácok. Szinte nem volt olyan mérkőzésünk, ahol ne adtak volna bele mindent.

Viszont az eredmények nem úgy jöttek, ahogy elvártam volna. Ennek is több tényezője van. Volt olyan mérkőzésünk, ahol egy lecsúszott beadás miatt kaptunk ki 1-0 arányban, hol ott legalább 3 góllal kellett volna a mérkőzést megnyernünk. De több hibás döntést is hoztak a játékosok a mérkőzés alatt. Nem szeretnék kiemelni senkit, mivel csapat vagyunk. De egy bizonyos, ameddig tavaly a védelmünk elég biztos lábakon állt, addig most bizony be-beugrik egy két baki, amivel az ellenfelek sorra góllal büntetnek. Mi pedig kihagyjuk a kihagyhatatlant is.

De szerintem a legnagyobb probléma a játékosaink fejében van. Több olyan csapattag van, aki nem a játékkal, hanem a másik társ fúrásával van elfoglalva. Sajnos ehhez a nézők, "barátok" még segítenek is nekik. Az idősebb játékosok a fiatalokat, a fiatalok pedig a más helyiségből származó játékosokat piszkálják, valamint tesznek rájuk megjegyzéseket. Pedig egy valamit tisztázni kell. Ha ők nincsenek, nincs csapat. Mindenki számoljon utána. Nem sokan, mert az elmúlt évekhez képest mikor 10-15 vendégjátékos is volt néha csapatnál, jelenleg 7-en vannak. Hiába mondják a barátok, hogy annyit ez is tud, meg az is tud. Hol vannak? Sehol, csak megy a jól megszokott soltszentimrei kétfelű húzás. Hiába van 20-22 igazolás a csapatban, ha vannak olyan játékosok legalább 6-an, 7-en, akik iskolai, munkahelyi elfoglaltságok, vagy családi ügyek, sérülések miatt nem tudnak részt venni a mérkőzések mindegyikén. (Palla Józsi, ő az egyetlen, akinek mentális problémáján kívül más gondja nincs. Levente, Benkó Bálint, Horváth Attila munka, Balog Csabi iskola Lukács Tomi sérülés

miatt nem tud részt venni a mérkőzések mindegyikén. De sorolhatnám ide Balog Martint is, aki nagyon tehetséges kis játékos, de még rengeteget kell fejlődnie minden téren. Első sorban a labdarúgás felé kell nagyobb alázatot mutatni, és az idősebb játékosok segítségét megfogadni, még ha az a mérkőzés hevében nem mindig kedves szó. Akik járnak velünk a mérkőzésekre tudják, idegenben van, mikor csak 13-14 vagyunk. Pl. az utolsó mérkőzésen, Fülöpszálláson. Ezért kell az a 7 ember.

Vagyis zárásként. Akkor lesz előrelépés az eredményesség terén, ha mindenki helyre rakja saját magában a csapattal szembeni gondolatait. Hajrá Soltszentimre!

Bozó Zolt szakosztályvezető

LABDARÚGÓ KÖRKÉP

Az általános iskolás focistáknak remélhetőleg idén több lehetősége lesz kupákon részt venni. Idén ősztől ugyanis új formában, de beindult a Bózsik Labdarúgó Intézményi Program. Ennek keretében 3 korosztállyal is nevezünk a tornákra, az 1. és 2. osztályosos fiúkkal, az 5-6. osztályos fiúkkal, valamint a felsős lányokkal. Bozó Zsolti szerda és pénteki nap délután tartja az edzéseket a gyerekeknek.

Beugróként a lány és az erre az alkalomra újjáalakult női csapattal részt vettünk a Sárfehér Napok alkalmából hagyományosan megrendezett tornán. A női csapatnak szinte reggel indulásnál már megpecsételődött a sorsa,

ugyanis a lányok közül három hiányzó is volt az eredetileg tervezett csapatból, így öt iskolás lánnyal kellett pótolni a hiányzókat. A későbbi győztes Izsákkal szoros meccset játszottunk (0-2), de a folytatásban kijött a kondícióhiány (nem volt csere a csajoknak), valamint az ellenfelek nagyobb játékerője, így a végén az 5. helyet szerezte meg a csapat. Szegyenkeznivalónk nincs ezzel, csodák csak nagyon ritkán vannak, az ellenfelek heti 1-2 edzést tartanak, és ezzel egy alkalmi csapat nem tudja felvenni a versenyt. Aki ott volt annak köszönet (Hordós Eliza, Andó Zsófia, Gellencsér Dorottya, Horváth Orsolya, Szabó Kira, Varga Éva, Varga Anita, Gulyás Georgina, Oroszi Amanda)!

A lányoknál 3 csapat indult, először a hazaiakkal küzdöttünk és jól sikerült a bemutatkozás, hiszen Izsák-Soltszentimre 0-2 (Gól: Bozó Ramóna, Szabó Anita). A kupáért így Soltvadkerttel játszottunk és jó kis meccsen, de alulmaradtunk: Soltvadkert-Soltszentimre 3-1 (Gól: Szabó Anita). 1. Soltvadkert 2. Soltszentimre 3. Izsák. Külön öröm volt hogy a lányoknál a torna legjobb kapusa Hordós Eliza lett! Szép volt Eliza!

Délután pedig az izsáki öregfiúk meghívásából egy „bulimeccsre” összeállt a Szentimrei öregfiúk csapata. A hazaiak 3-1-es győzelmével véget ért találkozó reméljük, tovább erősíti, az eddig kispályás meccsek formájában létező sportbarátságot az izsáki öregfiúkkal!

Andó István

A soltszentimrei öregfiúk csapata az izsáki Sárfehér Napokon.

Forrás: www.baon.hu

EGY KIS FOCINOSZTALGIA**1993/1994. Megye II. osztály****Északi csoport**

Ismét kis helybeli „focitörténelmi pillanat”: a csapat nyáron elkezdte a felkészülését a magasabb osztálybeli szerepléshez. Megalakul az ebben az osztályban már kötelező ifjúsági csapat Bujdosó István edző irányításával. A felnőtt csapatnál is nagy a játékosmozgás, változik a keret. Érkezők: *Holman Péter, Turu Gyula, Fésűs Ferenc, Suba György, Albert Gábor, Berta Zsolt, Izsákról Szabó Zoli és Bencze Zoli.* A helybeliek közül újra játékra jelentkezett *Nagy Kristóf, Turú Peti és Cseh-Szakál Peti,* valamint hazatért a rutinos *Palla Gabi* a csatársorba, *Benkó Misi* pedig a védelemben. Az ifi csapat keretéhez került *Andó Csaba, Sallay Gyuri, Pap Sanyi és Kupsza Józsi.* Sajnos *Juhász Jani* nem vállalta a magasabb osztályt és vele távozott a védelemből *Török Zoli* is. A tavalyi csapathoz képest hiányzott még: *Szamek Sanyi, Kasza Tamás, Kövesdi János.* A szezon elején *Mózer Feri* sem játszott, ő az őszi szezon közepén csatlakozott a csapathoz.

A csapat 1993. július 25-én kezdte az edzőmeccseket, először Tabdi ellen hazai pályán. Az egyik újonc góljával döntetlen a vége. Soltszentimre-Tabdi 1-1 (Gól: *Albert G.*) Augusztus elsején az ifi csapatunk is lejátszza első mérkőzését hazai pályán. A fiatalok Tabdi ellen 2-2-es döntetlent játszanak. Sajnos a nagycsapat elég jelentős „vérvesztéséget” szenved a meccs előtt. *Faragó Zoli* autóbalesetetik, megsérül, és sajnos kórházban van. Valószínű egy darabig nem számíthatunk rá! Így a tavalyi sikercsapatból, a távozások és a baleset miatt, éppen a siker egyik záloga, a támadó szekció - *Faragó-Mózer-Kasza* csatársor, *Juhász Janika,* mint irányító középpályás - a szezon elején hiányzik. Mint később kiderült, ez jelentősen befolyásolta a szezonkezdetet. Az új emberekből, ekkor még nem sikerült ütőképes csapatot kovácsolni Sanyinak. Az edzőmeccsen Nagy Rudi elemében van, - talán érzi, hogy Zoli helyett most neki kell felvállalni a gólszerzést - és mesternegyest rúg! Soltszentimre-Szalkszentmárton 4-2 (Gól: *Nagy R. 4*)

A „szomszédok” ellen igazi gólgazdag mérkőzésen Soltszentimre-Fülöpszállás 7-4 (Gól: *Palla G., Benkó M. 2, Nagy R. 2, Bencze Z., Albert G.*).

A megye I. osztályú Izsáktól idegenben szoros meccsen kapunk ki. Izsák-Soltszentimre 1-0. Augusztus 8-án Szalkszentmártonban Gabi és Rudi góljaival nyerünk. Szalkszentmárton-Soltszentimre 1-2 (Gól: *Palla G., Nagy R.*) Fülöpszállás ellen a visszavágón már én is játszom, dőcögős a játék, a vége döntetlen. Fülöpszállás-Soltszentimre 2-2 (Gól: *Palla G., Turú Gy.*)

A kezdésre így körülbelül az alábbi csapat készült: *Németh János, Antal János, Holman Péter, Turú Gyula, Andó István, Nagy Kristóf, Benkó Mihály, Szabó Zoltán, Berta Zsolt, Bencze Zoltán, Fésűs Ferenc, Nagy Rudolf, Palla Gábor, Turú Péter, Albert Gábor, Andó Csaba.* Ehhez a kerethez jöttek még pluszban az ifi csapatból az esetlegesen számításba vehető játékosok. *Faragó Zoli* sajnos a balesete miatt az egész őszi szezonban nem játszott, *Mózer Feri* pedig csak a szezon közepén csatlakozik a csapathoz, ez így - főleg a támadójátékunkat nézve - nagy „vérvesztés” az elején!

1993. 08. 15. Egy nagy nap a kis helyi focitörténetben. Megye II. osztály, Északi csoport. 1 forduló a Kiskunfélegyházi Honvéd ellen. Először a fiatalok kezdenek, ők sokáig egész jól állnak, a vége előtt 7 perccel omlanak össze, így 3-0-ra kikapnak. A nagymeccs kezdete előtt 5 perccel még nincs csatárunk, *Palla Gabi* sehol, végül Rudi zuhan be éppen a kezdésre! A 3. percben *Szabó Zoli* nem néz fel, úgy gurít haza *Mötinek,* aki már kiindult a kapujából. A labda szép lassan a bal sarokba gurul (0-1). A félidőben 1-0-ra vezet Félegyháza, a folytatásban összeesünk, és kijön a rutinkülönbség. Soltszentimre-Kiskunfélegyházi Honvéd 0-4

A folytatásban megyünk Tabdira. Az ifisták megszerzik első pontjukat, 0-0 a meccs vége. Mi az első félidőben még jól állunk, *Benkó Misi* óriási bombagólt ragaszt a kapuba, ezzel 1-1-el fordulunk. Egy teljesen szabályos gólt nem ad meg a bíró, és ez kicsit megkavarja a csapatot a folytatásban. A végére ismét összeomlunk, valahogy még dőcög a gépezet. Tabdi-Soltszentimre 4-1 (Gól: *Benkó M.*)

Hétközben játszunk Ágasegyháza ellen egy edzőmeccset. Soltszentimre-Ágasegyháza 1-1 (Gól: *Albert G.*)

A 3. fordulóban Csengődre

látogatunk, nem túl jó előjelekkel, hiszen a Csengőd abban az évben nagyon beerősített. Be is jönnek az előjelek, sima a meccs sajnos. Jön a most már „menetrendszerű” 4-es. Csengőd-Soltszentimre 4-0.

Szeptember 5-én Orgovány látogat el hozzánk. Az előmeccsen az ifi gólgazdag meccsen 4-2-re kikap. A felnőtt meccsen végre kicsit összeáll a csapat, a védekezés is jól működik, és ha átjönnek az utolsó vonalon, még mindig ott van *Möti,* aki ma remekül véd. Első félidő közepe: 11-es az Orgoványinak! A bal alsó sarokba tartó labdát *Möti* gyönyörű vetődéssel kivédi! S bár a gólokkal továbbra is adós a csapat, végre megvan az első pont. A Petőfi Népe akkori tudósítása szerint: „Az elmúlt idényben bajnoki reményeket dédelgető Orgoványnak nem sikerült a soltszentimrei kirándulás.” Soltszentimre-Orgovány 0-0
Folytatás innen!

Andó István

EREDMÉNYEK

1. forduló

Soltvadkert – Soltszentimre 3-0

2. forduló

Soltszentimre – Szank 3-2 (Gól: *Balog M, Hatvani K, Bíró L.*)

3. forduló

Csengőd – Soltszentimre 1-0

4. forduló

Soltszentimre – Kiskunhalas 2-5 (Gól: *Benkó B., Zrinyi Zs.*)

5. forduló

Bócsa – Soltszentimre 2-1 (Gól: ?)

6. forduló

Soltszentimre-Tázlár 2-2 (Gól: *Kalmár R, Bíró L.*)

7. forduló

Fülöpszállás – Soltszentimre 3-3 (Gól: *Hunti S. öngól, Helenkár A, Hatvani K.*)

8. forduló

Soltszentimre – Csólyospálos 1-1 (Gól: *Kalmár R.*)

Tabella

1. Soltvadkert	45-7	24 pont
2. Orgovány	37-4	20 pont
3. Fülöpszállás	25-12	15 pont
4. Kiskunhalas	22-13	14 pont
5. Csengőd	11-10	13 pont
6. Bócsa	14-22	10 pont

...

10. Soltszentimre 12-19 6 pont

11. Tázlár 11-34 6 pont

12. Csólyospálos 7-24 2 pont

Kéri Ferenc

A MOZGÁSSZEGÉNY ÉLETMÓD JAVÍTÁSÁÉRT!

A mai gyorsuló világunkban egyre több kötelezettségnek és elvárásnak kell megfelelnünk, egyre több a stressz, egyre többet dolgozunk, és közben megfedkezünk magunkról, elhanyagolunk dolgokat, amik a testi- lelki egyensúlyhoz vezetnek. A hatékony, aktív mozgás, önmagunkkal való foglalkozás, lazítás-relaxáció, helyes táplálkozás teljesen háttérbe szorul. Sokszor a felgyülemlett feszültségek, a mozgáshiány gerincünkben elváltozásokat okoz - rossz testtartás, valamint hát- és izületi fájdalmak, illetve gerincproblémák alakulhatnak ki. Az inaktivitás túlsúlyhoz, izomgyengeséghez vezet és a csigolyák rendellenes pozícióját hozza létre. A gerinc elváltozása miatt, különböző belső szervi betegségek is kialakulhatnak.

A preventív (megelőző) testmozgások nagyon sok olyan problémától kímélnék meg minket, melyek a jövőben igen sok keserűséget okoznának. Ennek jelentőségét igen nehéz felfogni azok számára, akik minden panasz nélkül élnek a jelenben. De higgyük el, egy esetleges megjelenő betegség tüneteinek kezelése sokkal nagyobb energiába és több időráfordításba kerül, mint az, ha naponta kis időt szentelünk az egészség megőrzésének. Ezen mozgások egyik fajtája a tartásjavító tréning.

Tartásjavító tréning szempontjai:

- A gerinc izületeinek mobilizálása
- A gerinc körüli izomzat megerősítése
- A hasizmok tréningeztetése
- A helyes testtartás hangsúlyozása
- Gerincművelő életmód szorgalmazása
- A nyújtó lazító gyakorlatok alkalmazása

Ha mi magunk testmozgással töltünk el egy kis időt, a gyermekünknek is példát mutatva szeretettjük meg vele a mozgást, és válik hétköznapi tevékenységgé akár a futás, torna, biciklizés, kirándulás vagy bármi, ami mozgásról szól.

Az aerob sportoknak, köztük az aerobiknak számos egészségmegőrző hatása van az emberi szervezetre, így a megelőzésben is fontos szerepet játszhatnak. A rendszeresen végzett aerob sporttevékenység hatásai: a szív és keringési rendszerre pozitívan hat, a légzőrendszer kapacitása javul, az

anyagcsere folyamatok egyensúlyba kerülnek, a zsírok lerakódásának mértéke csökken, az alak formásabb, csinosabb lesz, a kalória-felhasználás fokozódik, az öregedési folyamatok lassulnak, a testösszetétel kedvezően változik, a cukorbetegség kialakulásának veszélye csökken. Az izomtónus fokozódik, a mozgás koordináltabb, harmonikusabb lesz, a csontok szerkezete, az immunrendszer erősödik, a betegségekkel szembeni fogékonyság csökken.

Az idegrendszeri feszültség, a depresszióra való hajlam csökken, az önbecsülés, a kapcsolattartásra való készség nő, a közösségi szellem erősödik.

Ha mindenkinek csak a fele valósul meg, már akkor is nagy előrelépést teszünk a betegségek megelőzésének és életmódunk minőségének pozitív javulása érdekében.

Ha valaki rendszeresen hetente 3-5 alkalommal 30-60 perces aerob tréninget végez, akkor az egyenértékű a különböző betegségek kezelésében használatos gyógyszerhatásokkal. Érdemes tehát elgondolkodni, hogy mi csoda jelentősége van, ha gyermekünket is kezdetől fogva a mozgás szeretetére és annak szükségességére neveljük, és mi magunk is, akár felnőtt fejjel is beiktatjuk a mozgást a napi rendünkbe. Felnőtt korban, a munkahelyi kihívások, s a feladatoknak való megfelelés, sajnálatos módon a szabadidő jelentős csökkenését eredményezi. Ezért értelemszerűen a mozgásra és a sportra is egyre kevesebb idő jut. A korábban (fiatalabb korunkban) aktívabb életformát fokozatosan felváltja az ülő életforma, illetve a napi rutin során végzett berögzült mozdulatsorok. Ennek következménye sokaknál többek között a gerinc problémáinak kialakulása, az egyre kellemetlenebb hátfájás és deréktáji panaszok.

Életmód változtatással rengeteget segíthetünk saját és környezetünk egészségén, változtatni sose késő, a kisgyermek is nehezen indul el először, de utána már természetessé válik számára a járás.

*Ferenczy Éva aerobic sportedző,
preventív gerinctréner oktató*

KÖNYVAJÁNLÓ

„Egy lakás értelme nem a bútorok, hanem az érzés, amely eltölti ott az embereket” – ezt a gondolatot Márai Sándortól kaptuk, az ő művét ajánlanám elsőként. Aki már olvasta A gyertyák csonkig égnek című regényt, annak nem kellene szavak, aki viszont még nem, annak csak annyit, hogy szánjon rá időt, mert letehetetlen.

Milyen lenne, ha egy nap arra ébrednénk fiatal lányként, hogy eltűnt a családjunk. Az érthetetlen és megmagyarázhatatlan titkok mögött dráma és emberi esendőség húzódik. Eltelik 25 év és egyre világosabbá kezd vélni, hogy borzalmas dolgok történhettek azon az éjszakán. Linwood Barclay regénye a Búcsú nélkül.

Mindenki szed gyógyszert, ez tény. Elhitetik velünk, hogy mindenre megoldás egy pirula, mely talán meghonosított adalékokból, manipulált kísérletekből, és esetleg öngyilkos, tömeggyilkos kísérleti alanyokból született. John Virapen, egy svéd gyógyszergyár volt igazgatója leleplező tényírodalmat írt Mellékhatás: halál címmel. A mellékhatások elkerülése végett ön is olvassa el ezt a könyvet.

Aki indián regényeken nőtt fel az már elképzelte a mesés kanyonokat, a kietlen tájat, a természet eme csodás világát, egyedül lenni ott, mászni a sziklákon és ... csapdába esni, mint az a 27 éves fiatalember, aki órákat töltött beszorult karral egy sziklafal oldalában. Élet-halál küzdelem, félelmetes és lebilincselő Aron Ralston: 127 óra című regénye.

Végül egy meglepetés. Egy 15 éves magyar lány első regénye. Ő Pataki Tamara, aki elvisz minket az I. világháború árnyékába, ahol egymásra talál egy fiatal katonatiszt és a boszorkány. Ez egy fantasy könyv, amely jókról, gonoszokról, és mély érzelmekről szól, Ember a sötétben címmel.

Nyújtsuk ki olvasástól elgémberedett tagjainkat, és irány levelet söpörni!

Sörösné Barna Csilla

Soltszentimre Ma

A Soltszentimre Ma Közéleti Egyesület lapja.

Megjelent 150 példányban.

Felelős kiadó: Kéri Ferenc

Szerkesztő bizottság: Balog Istvánné,

Bujdosó Istvánné, Kéri Ferenc

Origo Nyomda Kkt. Kecskemét

HU ISSN 2061-4713